

Teises vaatuses näeme komediantel laval mängimas „Kolombiini komöödiat“. Kolombiina (Nedda) annab oma armukesele (Arlekiinile) märku, et see teda tohib külastada, sest mees ei ole kodus. Ka Taddeo (Tonio) avaldab Kolombiinale armastust, kuid Arlekiin kihutab ta minema. Vaevalt jõuab armastajapaar istuda söögilauda, kui Taddeo tuleb teatega, et mees on tulnud koju. Pajats (Canio) märkab, et ta kodus on käinud võõras mees. Kogu mängitav komöödia tuletab Caniole otse õudse elavusega meele, mis tema ja Nedda vahel juhtus alles samal õhtul. Ta ei suuda enam vahet teha mängu ja tõelikkuse vahel ja hakkab metsiku ägedusega Kolombiinalt nõudma ta armukese nime. Mäng laval muutub nii eluliseks, et vaatajailgi hakkab hirm. Ka Nedda märkab, et see ei ole enam paljas mäng, ainult suurima vaevaga suudab ta oma meelerahu alal hoida ja edasi näidelda. Siis saabub hetk, kus Canio oma enesevalitsuse kaotab lõplikult. Kui Kolombiina — mängides — talle ikka veel ei avalda oma armukese nime, haarab hülunud Pajats noa ja lööb sellega — tõelikult. Kukkudes hüüab Nedda Silviot, see tahab appi rutata, kuid saab sealsamas ka oma surmahoobi. Täis õudust lahkub rahvas lava eest: ta on komöödia asemel näinud tõelikku eludraamat.